

Arne Melchior (CD):

Som jeg før har givet udtryk for, er konklusionen i det forslag til vedtagelse, som ser ud til at få flertal, jo ikke særlig vidtgående. Regeringen skal arbejde videre med problemet, men personlig følger jeg mig overbevist om, at regeringen vil komme til samme resultat, som hr. Nordskov Nielsen kom til for 7 år siden.

Men den indledende pind går mig stærkt på, for jeg har ikke hørt hr. Aage Frandsen give nogen form for dokumentation for, at der er sket en forøgelse af embedsværkets medvirken i aktiviteter, der tidligere blev varetaget af de politiske partier. Jeg tror, at et grundigt studium af, hvad der f.eks. skete ved folkeafstemningen i 1939 om grundloven og senere hen ved afstemningen om jordlovene og EU-afstemningerne, vil vise, at de daværende regeringer på samme måde arbejdede for, at det, regeringen gik ind for, blev offentliggjort af regeringen med hjælp fra regeringens embedsmænd og for de for regeringen til rådighed stående midler.

Jeg mener også, at der i de to næste pinde rejses tvivl om embedsmændenes troværdighed, og jeg mener ikke, at en sådan tvivl eksisterer i befolkningen. Den eksisterer i hvert fald ikke hos mig, og jeg mener heller ikke, der er grund til, at den skal eksistere hos andre folketingsmedlemmer, så jeg må sige, at jeg bryder mig ikke om den tekst.

Hvordan CD stemmer, vil vise sig om lidt. CD's stemmeafgivende medlemmer er nu kommet til stede i salen, og jeg har ikke haft mulighed for at konferere med dem endnu, så det er muligt, at de øvrige medlemmer må nøjes med at aflæse det af lamperne, når de om lidt bliver tændt.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Arne Melchior har tidligere nævnt Klaus Berntsen og hans ministertid. Jeg har nede i salen nævnt for hr. Melchior, at dengang var det jo nok sådan, at det lidt mere var embedsmændene, der bestemte over politikerne.

Så nævnte hr. Melchior også forslaget til grundlovsændring i 1939, og der håber jeg, at hr. Melchior vil have mig undskyldt, for det har jeg af gode grunde ingen erindring om.

Derimod kan jeg godt huske 1963 og 1972; der var partikampagner, selvfølgelig også noget regeringsmateriale, men det var primært partikampagner, og i 1972 var kampagnen jo for, at Folketinget også afsatte nogle ting. Så det dér

med, at det på det tidspunkt var i det omfang, vi har set i 1990'erne, er ikke tilfældet, vil jeg sige til hr. Melchior.

Men lad nu bare f.eks. magtudredningsfolkerne undersøge de her ting, og så ser vi på det til den tid. Hr. Melchior og jeg er jo ikke forskere, men vi kan jo være nogle, der ser på det, forskerne har lavet, til den tid.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan naturligvis ikke undskylde hr. Aage Frandsen, at han ikke ved, hvad der skete i 1939, når han kan udtale sig så sikkert om, hvad der skete på Klaus Berntsens tid. Der er han så skråsikker. Der er såmænd nogle, der kan udtale sig om, hvad der skete på Napoleons tid, uden at de kan blive beskyldt for at have levet dengang.

Men jeg tror nok, at det sande om den sag fik hr. Frandsen sagt til sidst, og det svarer til, hvad jeg har sagt: Vi har ingen viden om det. Og derfor mener jeg ikke, at de pinde har det indhold, de bør have, til at retfærdiggøre en vedtagelse i Folketinget, for det er ikke studieret tilstrækkeligt. Jeg føler mig overbevist om, at min erindring ikke snyder mig, når jeg siger, at ved forskellige folkeafstemninger har partierne udsendt deres materiale og regeringen sit. Og det er helt relevant, og derfor er der ikke sket noget skred og ikke nogen forøgelse. Og derfor er pind ét ikke en pind værd.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har altid været en stor beundrer af hr. Arne Melchiors oratoriske talent og i øvrigt andre dyder. Jeg kan næsten ikke formulere det bedre.

Den første del af den vedtagelse pådutter os noget, som ikke er sandt. Og man skal ikke stemme for noget, der ikke er sandt. Plus at helheden i vedtagelsen her efterlader det indtryk, at der er noget kritisabelt ved den danske embedsmandsstand. De to faktorer gør desværre, at det skygger lidt over det gode, som også har præget vores debat her i dag, som jeg har nævnt det før, en god debat, som skal være en vedvarende debat om forholdene i demokratiet mellem den udøvende og den lovgivende magt og naturligvis også embedsværket.

Vi deltager gerne i det, der er hovedsigtet, om at arbejde videre med linjerne og præciseringerne, men at efterlade et indtryk af noget kritisabelt og at vedtage noget, der ikke er sandt, kan regeringen altså ikke, og det kan partierne heller ikke.